

Beth O'Leary

SWEPT AWAY

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

Zeke

Ik word wakker op de woonboot met een hoed op mijn hoofd... hm.

Ik kijk om me heen en beweeg me heel voorzichtig. Met een kater zoals deze moet je behoedzaam omspringen, want straks is het een wilde. De boot is niet veel veranderd in de afgelopen vijf jaar: hetzelfde scheve rechthoekige dakraam, dezelfde houten kasten, ingebouwd in de schuine wanden. Maar één ding zou anders moeten zijn: er zou een Lexi bij mij in bed moeten liggen. Een prachtige, verrassende, gecompliceerde Lexi.

Ik kijk met een frons omhoog naar het dakraam en schuif mijn hoed van mijn voorhoofd. Is ze... al weg? Ik dacht dat we eerst nog koffie zouden drinken, maar goed, dat zal wel weer karma zijn. Je kunt nog zo veranderen, het verleden haalt je altijd in, en ik ben zelf vaak genoeg weggeglipt, de *morning after*, dus ik verdien het dat ik nu zelf een keer degene ben die verlaten is.

Ik voel de woonboot deinen. Ik pak het bijzettafeltje vast. Zal wel een van de grotere boten uit de jachthaven zijn die te snel voorbij vaart. Dat gebeurde gisteravond verrassend vaak en er was ook een of andere dronken gek die iets tegen de romp gooide. Het maakte zoveel lawaai dat Lexi, die onder me lag, een paar keer geschrokken stopte en vroeg: 'Moeten we niet even gaan kijken?' Maar als we dan weer een poging deden om op te staan, begonnen we weer te zoenen en vergaten we het weer. Het was een geweldige nacht – ik heb er met plezier al mijn eigen regels voor geschonden. Het was het soort seks waarvan je je afvraagt waarom je eigenlijk ooit iets anders doet dan dat.

Ik sluit mijn ogen weer. God, wat was ze mooi. Wat is ze mooi. Want dat is ze vast nog steeds, alleen is ze nu ergens anders mooi aan het zijn.

Ik voel alweer een kil soort steek in mijn maag, een soort weemoedig, verdrietig gevoel, en ik blijf nog even liggen om te bepalen wat dit precies is. Ik geloof dat ik... dat ik haar mis, of zo. Wat nergens op slaat. We hebben elkaar pas gisteren leren kennen. Iedereen zegt altijd dat je 'jezelf moet openstellen als je iets echt wilt vinden' dus misschien is dit wel wat er dan gebeurt – dat ineens alles pijn lijkt te doen. Tot nu toe weet ik eigenlijk niet wat ik daar precies van vind.

Ik glip onder het dekbed vandaan, gooi mijn hoed af en pak mijn boxershorts. Als ik de slaapkamerdeur opendoe, zie ik Lexi bij het aanrecht in het kleine keukentje staan, met dezelfde enorme knot en geïrriteerde frons die ze had toen we elkaar voor het eerst zagen. Ik glimlach als ik haar zie en het voelt als een reflex, zoiets als opschrikken van een hard geluid. Ik ben blij dat ze er nog is. Ze lacht niet terug.

'O,' zegt ze. 'Je bent wakker. Ik wilde koffiezetten.'

'Hé. Ja, sorry, dat had ik zelf even moeten doen,' zeg ik, meteen afgeleid als ik mezelf in de badkamerspiegel zie.

De deur naar de badkamer is vlak achter Lexi, een vouwdeur die mijn vader zelf heeft gemaakt. Hij is in de deurpost gevouwen dus ik heb vol zicht op mijn gênante bedhaar. Ik strijk slaperig over mijn hoofd, ook al ben ik al drieëntwintig jaar vervloekt met dit haar en weet ik maar al te goed dat er zonder mousse geen schijn van kans is om iets aan deze situatie te veranderen. Eén krul steekt omhoog aan de voorkant, als een vraagteken dat boven mijn voorhoofd zweeft. Ik had die hoed op moeten houden.

'Er is geen waterkoker,' mompelt Lexi terwijl ze een voor een alle kastdeurtjes opentrekt. Dit zou niet lang moeten duren – het zijn er maar vier – maar ze opent ze allemaal twee keer, in een andere volgorde, alsof ze niet zeker weet in welke kast ze het laatst heeft gekeken.

Ik gok dat Lexi ook geen ochtendmens is.

'Ja, nee,' zeg ik als ik nog eens naar mijn haar kijk. 'Volgens mij is de boot sowieso nog niet aangesloten op de walstroom, en...' Ik buig me om de koelkast onder het aanrecht te openen en huiver dan. Het ruikt naar bedorven kaas. 'Wat ik al dacht – de accu is leeg.'

Ik wil de deur van de koelkast weer dichtdoen, maar stop dan. Wat gek. Hij zit helemaal vol met eten. Ik had gevraagd of ik de hele inrich-

ting kon overnemen en de verkoper wilde ook wel wat beddengoed en keukenspullen achterlaten, aangezien het een huurwoning was en ze toch niet gehecht was aan die spullen. Maar had ik dan ook haar boodschappen overgenomen?

‘Doet de koelkast het niet?’ vraagt Lexi, terwijl ze bukt om een hand erin te steken. ‘Shit. Had ik helemaal niet door.’

Ze wrijft over haar voorhoofd. Ze heeft een smalle gouden ring om haar pink en die vangt een zonnestraal die door de gordijnen voor het keukenraam heen komt. De keuken op deze boot leidt rechtstreeks naar een leefruimte van misschien drie bij twee meter: er is een houtkachel, er zijn twee ingebouwde stoelen en een hoekbank. Die ingebouwde stoelen zijn nieuw. Ik vind ze niet top – er is niet echt ruimte. Ik frons, merk op dat de kussens van de bank vannacht ergens aan de andere kant van de boot terecht zijn gekomen. Wat ook vreemd is. Hebben wij dat gisteravond gedaan?

‘Ik heb het allemaal niet helemaal op orde,’ zegt Lexi terwijl ze met de achterkant van haar hand voelt hoe koud de melk is. ‘Ik kan je blijkbaar geen koffie aanbieden.’

‘Jij hoeft toch ook geen koffie voor mij te zetten? Als ik nou eens even ergens wat croissantjes en twee flat whites voor ons ga halen.’

Ze kijkt naar me op, ineens heel geconcentreerd. Ik vraag me af of dat komt doordat de woorden ‘croissantjes en twee flat whites’ ineens tot haar doordringen.

Ze bekijkt me van top tot teen. Haar ogen scannen mijn blote borst en mijn foute haar. Lexi’s ogen zijn rond en ijsblauw. Haaiachtig, maar dan prachtig. In de kroeg waren het die ogen die me zo opvielen – nou ja, niet als eerste. Het eerste was haar zin over dat ‘suffragettes zijn gestorven voor deze onzin’, toen waren het de rondingen, en daarna die ogen. Het waren die ogen waardoor ik me niet aan mijn eigen regels had gehouden.

‘Ik heb eigenlijk nog heel veel te doen vandaag, dus...’ Ze kijkt weg.

Geen koffie, dus. Oké. Dat is prima. Beter zelfs, denk ik.

‘Zal ik dan even met je meelopen naar je boot?’

Ze kijkt me weer aan. ‘Wat?’

‘Uh... ik dacht, ik kan je wel even naar je boot brengen...? Of niet, natuurlijk.’

Ze kijkt me aan alsof ik echt heel dom ben, ook al zei ze gisteravond nog: 'Jij bent echt heel slim. Niet slim omdat je gestudeerd hebt, maar écht slim.' Het was gênant hoe blij ik daarmee was – niemand heeft ooit tegen me gezegd dat ik slim ben. Hooguit in een zin als 'Je vindt jezelf wel heel slim, hè, Ezekiël?'

'Je hoeft niet met me mee te lopen,' zegt ze. 'Dit is waar ik logeer. Op deze boot.'

'Eh... hè? Wat doe je?'

'Ik logeer op deze boot,' herhaalt ze langzaam. 'Als in: dit is de woonboot van mijn vriendin Penny. En ik blijf hier een poos logeren.'

'Eh? Nee? Dit is mijn woonboot,' zeg ik, terwijl ik een hand op het aanrecht leg en de vloer onder me verschuift. 'Ik heb hem woensdag gekocht.'

Lexi's ogen worden nog groter. 'Zit je me nou te fucken, of zo?' vraagt ze, terwijl ze zich opricht tot haar volle een meter vijfenvijftig – een meter zestig als je die knot meerekent, had ze in de kroeg verteld.

'Nee,' zeg ik, terwijl ik me probeer te concentreren. Ik heb water nodig, iets vets te eten en een bak koffie die zo sterk is dat het je gehemelte erodeert als je ervan drinkt. 'De boot is van mijn vader geweest. Hij woonde hier toen ik klein was. Toen hij een paar jaar geleden overleed heb ik hem verkocht, maar toen besloot ik... Nou. Je snapt het. Ik ben hiernaartoe gekomen om de boot weer terug te kopen. Hebben we het daar gisteravond niet over gehad?'

Weer die uitgestreken blik.

'We hebben het er gisteravond over gehad dat jij een woonboot had gekocht, ja,' zegt ze. 'Maar niet deze woonboot. Want dit is de woonboot van Penny.'

Ik geloof dat ik... even iets niet helemaal snap.

'Is dit een grap?' vraag ik.

Lexi reikt in de achterzak van haar spijkerbroek en pakt haar telefoon, fronst even voor ze hem weer terugstopt. 'Oké, ik heb geen bereik, maar als ik dat wel had, zou ik het je laten zien – hij staat op Houseboat Getaway Rentals.'

'Hij stónd op Houseboat Getaway Rentals, ja,' bevestig ik. 'Voordat ik hem weer terug kocht. Heet jouw Penny soms Penelope Manley?'

Lexi verstijft. 'Ja,' zegt ze, haar stem laag van achterdocht.

'Aha,' zeg ik opgelucht. 'Dan heeft zij mij deze boot dus net verkocht.'

'Nee, dat heeft ze niet,' zegt Lexi, na een korte stilte. 'Nee, dat heeft ze niet. Want dat had ze me anders echt wel verteld. En dan zou hij ook niet meer online staan – op Houseboat Getaway, of hoe het ook heet. Dat zou... Nee.' Ze kijkt boos en haar schouders zijn nu gespannen. Ze raakt overstuur. 'Is dat soms waarom je met me mee naar huis kwam uit de kroeg? Zodat je deze boot kon kraken, of zo?'

'Nee! Wat? Ik heb niet eens...' Ik wrijf stevig in mijn ogen. 'Gisteravond...' Ik probeer de puzzelstukjes te leggen. 'Ik heb ons de jachthaven in geloodst. We hebben met Paige gekletst, jij hielp haar nog met de trossen, toen... zijn we naar binnen gegaan. Hoe kan het dat je niet doorhad dat dit mijn woonboot was?'

'Jij hebt haar geholpen met de trossen. En ik heb ons de jachthaven in geloodst.'

Dit voelt een beetje als een zinloze semantische discussie, zoals mijn zus Lyra zou zeggen.

'Vond je het dan niet raar dat Paige zei dat het mijn boot was?'

'Dat zei ze niet,' zegt Lexi en ze staart me aan. 'Ze zei...' Ze drukt haar hand tegen haar voorhoofd. 'Ik kan het me niet meer precies herinneren, maar als ze dat had gezegd, dan was me dat heus wel opgevallen. Dit slaat nergens op. Penny zou de woonboot nooit verkopen zonder het me te vertellen. De sleutel zat nog in het sleutelkluisje, alles is nog precies zoals anders...'

'Ik heb de sleutels gisteren opgehaald bij het bedrijf dat de bootverhuur beheert,' zeg ik. Hoewel ik niet daadwerkelijk gecontroleerd heb of er nog reservesleutels in de sleutelkluis zaten, dus voor hetzelfde geld klopt het, wat ze zegt.

'Ik snap hier echt helemaal niks van.'

Lexi kijkt om zich heen en staart naar de mosterdkeurige gordijnen voor de ramen, de nietszeggende schilderijtjes van zeezichten, de kitscherige corgi-vormige klok die aan de muur is geschroefd in de smalle strook ruimte tussen de deurposten van de slaapkamer en de keukenkastjes. Ik volg haar blik en zie hoe laat het is. Halfeen. Ik ben altijd een fan van lang uitslapen, maar dit is zelfs voor mij aan de late kant. Als ik

me omdraai naar Lexi is ze helemaal verslagen, alsof iemand haar net heel slecht nieuws heeft gebracht en ik voel me ineens rot, omdat ik die iemand weleens zou kunnen zijn.

‘Zullen dan toch maar ergens koffie gaan drinken?’ vraag ik. ‘Om het hierover te kunnen hebben?’

Ze fronsst weer naar haar telefoon.

‘Lexi?’

‘Nee,’ zegt ze als ze eindelijk opkijkt. ‘Ik ga de woonboot niet af. Dat lijkt me niet verstandig. Gezien de omstandigheden.’ Ze schenkt me nu voor de verandering toch een glimlach. Hij ziet er volkomen onoprecht uit. ‘Maar jij mag gerust weggaan, hoor.’

... Hmm.

‘Zullen we in ieder geval even gaan zitten?’

‘Misschien kun je een broek aantrekken,’ zegt ze, ‘als je op Penny’s bank gaat zitten.’

‘Dat is niet...’

Ik denk even na. Beter van niet. Eerst cafeïne.

‘Ik ga me aankleden,’ zeg ik en ik draai me met een ruk om en stap de slaapkamer in.

Mijn tas zit tussen het bed en de muur ingeklemd en er valt een plas zonlicht op. Buiten is het zo te zien een perfecte julidag: het dakraam toont een rechthoek van een intens blauwe lucht.

Terwijl ik de broek van gisteravond aantrek en het enige schone T-shirt dat ik had ingepakt, probeer ik alles op een rijtje te zetten. Het is al vreemd genoeg om weer op mijn pa’s oude boot te zijn zonder een mooie vrouw erbij van wie ik niet op de bank mag zitten.

Ik loop de slaapkamer weer uit en Lexi staart naar de kleine houtkachel alsof ze in gedachten verzonken is. Ze ziet er een beetje intimiderend uit: het leren jack, de frons, de manier waarop ze haar voeten heeft geplant alsof ze verwacht dat je haar uit balans probeert te krijgen. Het maakt dat ik haar zou willen doorgronden, iets waar ik het recht niet toe heb. Dit was een onenightstand, ook al duurt het inmiddels al wat langer. Ze was daar heel duidelijk over, en...

‘Ik wil graag dat je gaat,’ zegt ze.

... ze is duidelijk niet van gedachten veranderd.

‘Gisteravond was... Nou ja. Dat weet je wel, je was er zelf bij,’ zegt ze. ‘Maar we hadden een afspraak, dus. Bedankt. Tot ziens.’

Nu ben ik degene die staart. Ze doet misschien stoer, maar ze kijkt me niet in de ogen. Ineens komt er een herinnering boven van hoe we tegen het hek van de jachthaven stonden te zoenen, gisteravond. *Wat de fuck doe je me aan, Zeke?* had ze gezegd. *Ik sta letterlijk te trillen.*

‘Ik ga niet weg. Dit is mijn boot.’

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn. Ik heb ook geen bereik. Ik weet dat Gilmouth niet bepaald de metropool van Northumberland is, maar hoe is het mogelijk dat ze nog niks hebben gedaan aan hun beroerde telefoonbereik?

‘Ik weet zeker dat ik wel iets kan vinden in mijn e-mails wat bewijst dat ik hem gekocht heb.’

Ik blader door de gedownloade berichten en doe mijn best om niet kwaad te worden. Mensen denken vaak dat ik een doetje ben – dat komt door mijn kleren, misschien, of de ‘neiging tot dagdromen’, zoals mijn moeder altijd zegt. Maar als het nodig is, kom ik echt wel voor mezelf op.

‘Laten we ergens heen gaan waar we bereik hebben,’ zeg ik en ik stop mijn zoektocht. In mijn gedownloade mails zitten alleen nieuwsbrieven van merken die me melden hoe eco ze zijn.

‘Oké. Jij eerst,’ zegt ze, terwijl ze haar hoofd naar de deur draait.

‘Meen je dat nou?’

Ze kijkt me verbaasd aan.

‘Wil je dat ik eerst naar buiten ga? Hoezo, zodat je me kunt... buiten-sluiten? Op mijn eigen boot?’

‘Ik heb geen reden om aan te nemen dat deze boot van jou is.’

‘En mijn sleutel dan?’ zeg ik, maar ik ben al in mijn zakken aan het kloppen en realiseer me dat ik niet weet waar die zijn. Op het nachtkastje? In mijn tas? ‘Luister,’ zeg ik, ‘als je wilt, kunnen we samen door de deur lopen.’

We draaien ons allebei om en kijken naar de lage, smalle deur die toegang biedt tot het dek.

‘Dit is belachelijk,’ zegt Lexi.

‘Nee, ja, dat ben ik met je eens.’

We wachten in stilte en staren peinzend naar de deur. Dan werpt ze even een blik mijn kant op. Om te zien of ik me verroer. Ik kijk haar aan, volkomen beleefd, maar ik ga nergens heen.

‘O, mij best,’ snauwt Lexi. ‘Ik ga wel eerst.’

Ze trekt de deur met een ruk open en blijft dan staan, ingekaderd tegen de lucht.

Ik sta mezelf toe naar haar te kijken. Zandloperfiguur, knot overhelend boven op haar hoofd als het water ons doet deinen, haar grote zwarte laarzen op de onderste trede. Ik heb nog nooit iemand ontmoet zoals Lexi. Ineens is die onbekende koude steek in mijn maag weer terug en ik wil niet dat ze die deur uit loopt.

‘Wacht,’ zeg ik, net als ze zich omdraait om me aan te kijken.

Ik adem in. Haar gezichtsuitdrukking is compleet veranderd. Ze kijkt... ontzet.

‘Zeke,’ zegt ze, terwijl ze de trap op strompelt naar het kleine dek.

Ik kom meteen achter haar aan. Ik duik de deur door. Het eerste wat dan tot me doordringt is de geur, niet waar ik naar kijk – het ruikt fris, naar zon en zout.

Ik ga rechtop staan en staar naar het water.

Water. Alleen maar water. Zee en lucht en zee en lucht en zee en lucht. Geen boten. Geen jachthaven.

Geen land.

‘Fuck,’ zegt Lexi, zich vastklampend aan de reling. ‘Zeke – zijn we op zee?’

Eerder verschenen van Beth O'Leary:

Veel liefs
Tot snel!
De roadtrip
Drie dates
De wake-upcall

Eerste druk juli 2025

Oorspronkelijke titel *Swept Away*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Limited, an Hachette UK company

Copyright © 2025 Beth O'Leary Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Monique Aimee

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7884 9

ISBN e-book 978 90 261 7885 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7886 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.